

*Πάνε και 'σ'τον Καραπάνο
κι' έρωτόσ' αν εν' ε'κάνω.*

Νά σου τήν 'πούμα ;... 'πίστε τήν... «Καλησπερούδια, τζόγια,
μέ το 'ψηλόλιγο κορμί και τά μεγαλ' άνώγεια.
Μίς 'σ'τής παρακρατήσεως τό νίο πανηγύρι
μή μόνους μάς άφήσεις...
μαζί μέ τόν Σταυρόπουλο, μαζί μέ τόν Καίρη
και σ'ού νά τήν ψηφίσης.

Κι' αυτός τούς είπε βλέπωντας πρός τό Παλλάτι πέρα :
αχς είμπεροίσα νά γινώ Πρωθπουργός μιά 'μίρρα
μαζί μέ τόν Καίρη μου και τόν χρυσό μου Κώστα,
και τότε τήν σταφίδα σας τήν έκανα κομπόστα.

»Τότε 'σ'τον φούρνο θέστέλινα τό κάθε γουρουνόπουλο
γεμάτο μέ σταφίδες,
και μιά χαρά θά τ'όρωγα μαζί μέ τόν Σταυρόπουλο
και μέ 'έλλους σενταληφδες.

»Τότε κι' έγώ 'ψηλότερος άκόμη κι' από λεύκη
γιά νά περάσ' ή Πρόσδος πολλούς θά παραμέριζα,
μέ τήν σταφίδα μοναχή 'σ'τού φίλους θάχα ζεύκι
και τρώγοντας και πίνοντας τήν 'Αρτα θά 'φοβιρίζα.

»Μά κι' όπως είμαι σήμερα αχτι γιά σας θά κάνω,
κι' όταν σπουδαίο ζήτημα καμμιιά φορά τυχαίη
νά πέρνετε τήν βόλτα σας κι' από τόν Καραπάνο,
πού φίλους 'σ'την έξώπορτα καινούριους περιμένει.

»'Ελπίζω νά σας ξαναϊδώ
κι' ό νεύς σας πάντα νάν' είδω. »

*Πάνε και 'σ'του Πιτ τραχάλα
και τόν 'βρισκουνε 'σ'τη σκάλα.*

Νά σου τήν 'πούμα ;... 'πίστε τήν : «Καλησπερούδια, Πιτ,
πού 'πάτησε 'σ'την πητ.
Και σ'ού τσοπάνης λίγεται κι' άς είσαι δίγως στήνη,
μοναχή τόνομα του Πιτ παρηγοριά σου φθάνει.

»Χωρίς κανένα πρόβλετο μέ τόση στενωχώρια
σιμόνει 'στό Κορόδι,
έλλοι τραβούν μαζί μαζί κι' ό Πιτ πηγαινεί χώρα
και μόνος σάν άθρόνι.

»Γι' αύτή τήν παρακράτησι 'μιλούν και 'σ'την 'Αγγλία
και σ'ού σάν Πιτ βαρβάτος
κάνε 'σ'τους 'Αγγλους και σ' 'έμας καμμιιά διδασκαλία
νά φωτισθ' τό κράτος.

Κι' είπε κι' ό Κωνσταντόπουλος : «χαρήτε, πατριώται,
άφίνω τόνομα του Πιτ και πέρνω τόνομα μου,
κι' όταν έμπρός και 'πίσω μου κυττάω ποτέ ποτέ
πώς μήτε ή εκιά του Πιτ δέν καθεται σιμά μου,
και βλέπω στρουγγιας ζηλευταίς και παρδαλις σ'ι χρώματα,
δίνω όδ'ό φάσκελα του Πιτ και λέω γιά τά κόμματα :

νά κούν νά γίνου στάκτη
νάβγη τής καρδιάς μου τάκτι. »

»'Εκείνο τόνομα του Πιτ πολύ τό παρακράτησα
και μέ τήν παρακράτησι 'σ'την άγκυράρα 'πάτησα,
κι' άν έλαμψα εις τήν άρχή ώσάν φλουρι Βενιέτικο,
άλλ' 'Σττερα γρουσουζέψα μέ 'αυτό τό σακαμπιτίκο,
και σ'είς που παρακράτησιν φρι φρι ζητείτε
τόν πρόην Πιτ 'σ'τη σκάλα του μή τόν παρακρατείτε. »

Κι' εις άλλους 'πήγαν στίδια νά πάρου περισσότερα
κι' έπέρασαν έλευνά κι' 'έμας έλευνότερα.

**Φασουλής και Ηερακλέτος,
ό καθένας νένος σκέτος.**

Φ.—Δεύτε 'στό ερώχο φάλομον άναβασιλα ήρουνε
μή σκελετός, βρά Ηερακλή, ριγιντας κι' όλομουνε.
'Εκείνο και τήν όδ'ό δραγματίς σκεπίτε νά περάση,
έπειθε όδρομ'ό θανάτ', κι' όσος στήρ τρείς νά φάση.

Π.—Πώς σου ενόηθ', ερώχο μου, κι' όσος στήρ έκεί ήρά
και πώς προμετίσθη τόν έναυτε δέ 'έκαστα ;...
καθώς τά επ' 'σ'τον σισάη δέ καρφούρι μιά 'ήρα
κι' 'έμας θά σ'ι κηλιόμασ' από τή γ'ή σάν όστρο.

Φ.—Τού ερώχου τήν ανάλησην ίδόντες μερικί
διά παντός άπέβησαν σουρούκοι και βραχι,
κι' ήρουν' άς κεράλουνε έπ' όμων των τόν κρβάττον
έβησαν ολιούλας πρός ύμω δισαβάττον.

Π.—Μετά λαμπρότων και φανών νεανίαις και καιτές
περδεις άντεναις πρός ούρανόν τάς χείρας,

όπως 'ήμας άς φάλομον μέ Βουλευτής ήμπετίες,
ένδελος γάρ δεδόςτασι του κρτύου ό Μεσοσίς.

Φ.—Πόσο ή Μήσορ ήρουνε, ά έξ'ήλος ενόηθ',
μυθίς δέ τό στωχού του δέν έπαυε νά τρώη,
και σ'ού 'άπίθ' άντεράσε και πίν λεπτιν κινέλιον

κι' ήζήτησε τήν έβρα του γυμνήν πρός τήν Πανωλίηνον.
'Όπως 'ήμας άς φάλομον λαμπράς αναβασίς,
ένδελος γάρ δεδόςτασι του κρτύου ό Μεσοσίς.

Π.—Τού ερώχου τήν ανάλησην ό πάντες θεασάμενοι
δέυτε πανηγυριόμασ' άλλ'ήλους άσπαράμενοι,
και τό καλό μας ριζικό ύμνηόμασ' ενύλαστας,
ένδελος γάρ δεδόςτασι του κρτύου ό Μπουσιότος.

Φ.—Βλέπων τό ερώχο κι' ό Σωτήρ πρός ούρανεύς νά φάγη
άνιστησ' κι' ήίσταται κι' όρλιος ήνωπίο,

κι' όδός 'Αστυρόπλοκος δέστασι μέ κρτύο
νά πού τ'ό φέρου σ'αυτορά ήλίγον παρατάσι,
κι' εκείνοι έσουλκίαντες έξορμασαν ενύθις,
ένδελος γάρ δεδόςτασι ό Τρι κ' έπιληθείς.

Π.—Κι' έγώ σκυριών αναρωώ :

«όθλα Σωτήρι τ'ό κλειψή
κι' αύτ'ό τ'ό περισσεύματι,
τ'ό σωτηριό φέματι.

Φ.—Δόξα λοιπόν άς φάλομον εν ταμπούρι κι' όργάνου...
όμοι ! θρημν' έκραυγίσε κι' ό τ'όμομον Δελιήθηνος,
εφ'όσοι δ' έκ του μετώπου του κατέρρου όρτύου :

«μόλις τό ερώχον 'έβησε τήν ήρα και σ'άρηται
πύθων ήμείους ή 'εταίρα Γεώργιος ό πρώτος,
ένδελος γάρ δεδόςτασι ό Λόρδς κατό πάντας.

Π.—Πρό των πύθων ίστούμενος του Χρηματιστηρίου
έντός σκεπής σωβού κομητηριού,
κένν δέ βλίπω κι' ήρμον παντός μερωλόγιο πάγκο
και μέ φωνής περιπατούντες σπρηγιλίω τερετίοματι :

« αναχωρείς κι' εκεί πού π'ες ήλιπώ, φοροσράγγω,
νά 'π'ες εις εστέρα τούρανού άπ' έδωκε χρηματίοματι. »

Τόν Πλέσσαν τόν περιπύστων μυσταγωγών τών θετων,
πού τόν χειροτόνησαν Δεσπότην Ζακυνθίου,
τόν άνδρα τόν εξέχοντα κι' εις όρταεις και λόγον
μετά τόν άλλων κι' ό «'ωρμολος» ένθόμασ' τόν συχαφείρι,
και π'ες χειροτονίας του χρυσίω κουφέτα τρώγων
τρείς άνακαράει 'Α ξ ι ο ς και τού φιλει τό χέρι.

»'Η πού Τά μ δ β κ π λάνθονος εν Σ μ ο υ ν η άποθίκα
έχει και γιά Σμυρνιώτικου και ένο θερικαλίτικ
τσιγάρ' 'Αδόντας έκαυότασι, τσιγάρ' άπο τό πρώτο,
όπου 'η' αύτά μοσχοβόλου τού καθενός τά χρώτα.
'Ο όδ'ος 'Α γ ι α ς φ ω τ ε ι ν η ς, και σ'ίρτες μόνι μάνι...
ή μυρωδιά τού κι' άς έδω μόυ φαιναται π'ες φθάνει.

'Εκ του Τυπογραφείου «Κορινθίς» τής καλής, όδ'ος του Προσεταιου, κοινοτής πολύς.